

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/457/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115235309
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7115235309.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slebodníka, vo veci žalobkyne X. N.Š., W.. XX.X.XXXX, M., M. XXXX/X, prechodne V., V.. R.E. XX, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, Advokátska kancelária Košice, Urbánkova 1562/6, IČO: 355 617 34, proti žalovanej Pohotovosť, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnej zmluvnej, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 41C/519/2015-55 z o 6.6.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaná je povinná vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 346,00 €, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. určuje, že administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX z 21.7.2014 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, III. žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, podanou uŕiho 17.12.2015 domáhala a ako ju skutkovo a právne odôvodnila, že k žalobe pripojila listinné dôkazy, a to: Zmluvu o spotrebiteľskom úvere z 21.7.2014, Oznamenie o splatení úveru zo dňa 21.7.2015, Splátkový kalendár, Zmluvu o nájme bytu zo 7.10.2015, Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/10/2015-60 zo dňa 14.7.2015, že k žalobe sa žalovaná vyjadrila podaním doručeným 21.1.2016, a navrhla žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a uviedol ako svoje stanovisko odôvodnila, že žalobkyňa doplnila svoju žalobu podaním doručeným 29.2.2016, kedy predložila aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/379/2015-80 z 27.1.2016 a aké stanovisko zaujala k vyjadreniu žalovanej. Súd za nesporné považoval to, že došlo medzi žalobkyňou a žalovanou k uzatvoreniu Zmluvy o spotrebiteľskom úvere 21.7.2014 pod číslom XXXXXXXXXX, pričom predmetom tejto zmluvy bolo, že žalovaný poskytol žalobkyni bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 350,- €. Žalobkyňa ako spotrebiteľka sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 346,- €, t. j. zaplatiť celkovú čiastku 696,- €. V bode II. tejto zmluvy bolo uvedené, že celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 23,22% ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu vo výške 81,27 €, a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 264,73 €. Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 696,- €, ak nie je dohodnuté inak do 14.7.2015 na účet veriteľa. V bode III. sa uvádza, že spotrebiteľ berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov RPMN sa vypočítala v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru, a je vo výške 98,86%. Taktiež sa v tomto bode uvádza, že spotrebiteľ

berie na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platný ku dňu podpísania tejto Zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 45,02%. Z predmetnej zmluvy nevyplýva, či žalobkyňa mala tento úver splatiť naraz, resp. v splátkach, taktiež nie je uvedené, či by malo ísť v prípade splátok o mesačné splátky, resp. o iné pravidelné splátky, taktiež nie je rozpisané, z čoho by mala pozostávať splátka v zmysle § 9 zák. o spotrebiteľských úveroch. Právne vec posúdil citujúc znenie § 53 ods.1,2,3,4 písm. k), ods.5,10, § 39 Občianskeho zákonníka, § 1 ods.2, § 9 zák. NR SR č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods.3 zákona NR SR č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 451 ods.1,2 O. z. a uzavrel, že v danej právnej veci bola medzi žalobkyňou a žalovanou uzatvorená spotrebiteľská zmluva, pre ktorú je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. § 53 ods.1, veta druhá predstavuje cestu na širšiu súdnu ochranu spotrebiteľa aj vo vzťahu k esenciálnym zložkám zmluvy. Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami dospel k záveru, že nárok žalobkyne je v celom rozsahu dôvodný. Po preskúmaní predloženej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.7.2014 mal súd jednoznačne za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným takúto Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý zo strany žalovaného úver vo výške 350,- €, pričom celkovo mala uhradiť sumu 696,- €, ktorú aj 18.7.2014 žalovanej uhradila. Dospel k záveru, že administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 264,73 €, a tiež ročná úroková sadzba vo výške 23,22 %, RPMN 98,86 % a priemerná RPMN 45,02 % sú v rozpore s dobrými mravmi. Mal jednoznačne za to, že ide o úžerný poplatok za administratívne náklady, t. j. v sume 264,73 €, keďže tento poplatok vlastne predstavuje 75,63 % hodnoty poskytnutého úveru. RPMN bola v zmluve navyše uvedená nesprávne, pretože táto v skutočnosti nedosahovala 98,96 %, ale až 314,02%. Takáto výška RPMN je absolútne neprijateľná, je úžerná, a je v rozpore s dobrými mravmi, pretože niekoľkonásobne prevyšuje priemerné hodnoty RPMN poskytované pri spotrebiteľských úveroch poskytovaných bankami v tom období, kedy došlo aj k poskytnutiu úveru zo strany žalovaného žalobkyňi, čo je možné zistiť a preveriť si aj na internetovej stránke Národnej banky Slovenska. Žalovaná síce tvrdila, že RPMN vo výške 314,02 % bola dohodnutá v Dohode o splátkach, ktorú však žalovaná súdu nepredložila, teda nepreukázala svoje tvrdenia. Navyše mal za to, že predmetná zmluva neobsahovala ani všetky zákonné náležitosti podľa § 9 zák. o spotrebiteľských úveroch, tak ako to zákon vyžaduje, a preto pokiaľ v zmluve neboli všetky tieto zákonné náležitosti uvedené, tak sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z toho vyplýva, že pokiaľ žalobkyňa splatila žalovanému nielen úver, ktorý jej bol zo strany žalovanej poskytnutý vo výške 350,- €, ale aj ďalšiu sumu navyše, t. j. vo výške 346,00 €, žalovaná sa na úkor žalobkyne obohatila, a teda je povinná toto bezdôvodné obohatenie žalobkyňi vydať v požadovanej výške, t.j. 346,00 €. Keďže vzhľadom na to, že úver je bezúročný a bez poplatkov mala žalovaná iba nárok na vrátenie skutočne požičanej sumy, a to vo výške 350,00 €, preto zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 346 € žalobkyňi. Pokiaľ ide o administratívny poplatok vo výške 264,73 €, dospel k záveru, že takto dohodnutý administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou uvedenou v predmetnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere je zároveň neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to z toho dôvodu, že dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pre poplatok zo spotrebiteľského úveru je nutné, aby sa ním platilo za skutočné plnenie poskytnuté spotrebiteľovi, a v jeho záujme. Administratívny poplatok v uvedenej výške, ktorý navyšeje úver k poskytnutej sume spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pretože chýba špecifikácia presného spôsobu výpočtu jeho výšky, odôvodnenia, a je v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so Smernicou o nekalých obchodných podmienkach. Každá nekalá praktika

sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi. Zmluvná podmienka - dojednanie administratívneho poplatku vo výške 264,73 € nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie, a preto je v zmysle generálnej klauzuly uvedenej v § 39 ods.1 O. z., a v súvislosti s porušením princípu dobrých mravov neprijateľná. Naliehavý právny záujem žalobkyne - spotrebiteľky na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vyplýva priamo zo zákona (§ 53a Občianskeho zákonníka). Takýmto určením sa naplňuje cieľ Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zabrániť neustálemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Naliehavý právny záujem je daný aj z dôvodu právnej istoty v otázke skutočnej výšky dlhu, preto ho spotrebiteľ nemusí preukazovať. (Z rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 17Co/10/2015-60 zo 14.7.2015). O trovách konania rozhodol citujúc § 262 ods.1,2, § 255 ods.1, § 263 ods.1 CSP a vzhľadom na to, že žalobkyňa bola v celom rozsahu v tomto konaní úspešná súd jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná, ktoré odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. d), f), h) CSP lebo súd rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobkyne), čím jej odňal možnosť konať pred súdom, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň mal súd dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé. Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu SR (nález z 12.5.2004, sp. zn. I ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. II. K zmluve o úvere - Žalobkyňa ako dlžník s ňou ako veriteľom uzatvorili 21.7.2014 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 350,00 eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť o príslušný poplatok vo výške 346,00 eur. Zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11 (1). Súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. f), i), j), k). Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. V zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX na prednej strane je uvedené nasledovné: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 696,00 eur, ak nie je dohodnuté inak do 14.7.2015 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi.“ Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy nastane 14.7.2015. Dlžník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 696,00 eur s termínom splatnosti 14.7.2015. Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - Dohody o plnení v splátkach. Dlžník bol 21.7.2014 s predmetnou Dohodou oboznámený, na znak čoho ju podpísal, a preto mal vedomosť aj o existencii náležitosti, ktoré v nej následne boli uvedené. Spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach vo výške 58,00 eur, vždy k 14. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc 14.8.2014. Dôkaz: Dohoda o plnení v splátkach

Každá vyššie uvedená splátka bola prednostne započítavaná na istinu, až potom na poplatok a úroky. Každý klient je o tom informovaný ústne. Zákon si vyžaduje obligatórne uvedenie úrokov a iných poplatkov. Nikde nieje zvlášť ustanovené, prerozdelenie splátky. Navyše veriteľ ako jeden z mála používa takýto spôsob započítavania, a to v prospech dlžníka. Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod, prečo by bolo možné vyhlásiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré

sú uvedené na zmluve. Zároveň uviedla, že súd v 23. bode odôvodnenia bez konkrétneho uvedenia náležitostí, ktoré podľa názoru súdu v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýbajú, uviedol nasledovne: „Navyše súd mal za to že predmetná zmluva neobsahovala ani všetky zákonné náležitosti podľa § 9 zák. o spotrebiteľských úveroch, tak ako to zákon vyžaduje, a preto pokiaľ v zmluve neboli všetky tieto zákonné náležitosti uvedené, tak sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.“ Súd mal v odôvodnení jednoznačne a presne určiť, ktoré náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve o úvere absentujú a takéto odôvodnenie rozsudku je nedostatočné a nepresvedčivé, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie. K uvedenému je potrebné poukázať na aktuálny záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR). Ak teda žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znášajú v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaná). Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Čo sa týka poplatku za poskytnutie úver, ten nie je podľa nej neprimerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú rozdielne - vyššie oproti bankám. Pokiaľ ide o samotnú výšku príslušného poplatku, tento v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže nič voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od „žalobcu“ prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Teda bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka či na dané podmienky úverovej zmluvy pristúpi alebo nie. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo „žalovaný“ nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úvere. K tvrdeniam žalobcu týkajúce sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, poukázala na rozsudok Súdného dvora z 9.11.2016 C-42/15 a citovala z jeho záveru. III. K administratívne poplatku - Slovenská právna úprava v oblasti úverov „účtovaniu“ poplatku výslovne nebráni. Zákon o spotrebiteľských úveroch totiž výslovne spomína niektoré poplatky: za notárske služby, poplatok za predčasné splatenie úveru, poplatok za vedenie účtu atď.. V prípade definície celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom sa napr. uvádzajú o.i. aj poplatky akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Je teda zrejmé, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Je potrebné zopakovať, že v čase uzavretia zmluvy o úvere neexistoval a nebol účinným žiaden všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Možno teda vychádzať iba z § 53 ods.6 Občianskeho zákoníka, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôkazné bremeno pritom v otázke primeranosti odplaty znáša žalobca, a nie žalovaný. Žalobca teda musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy o úvere išlo o odplatu, ktorá výrazne (podstatne) vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov (tak ako žalovaný). Pokiaľ sa žalobca, dovoľáva údajov výlučne bánk, koná tak v priamom rozpore s § 53 ods.6 Občianskeho zákoníka, podľa ktorého je ako merítko považovaná odplata obvykle požadovaná

na finančnom trhu, t.j. nie len bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Treba uviesť, že definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk bolo možné len na základe § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka účinného do 31.10.2008 (Ak je v spotrebiteľskej zmluve predmetom záväzku poskytnutie peňažných prostriedkov za neprimeranú odplatu, súd môže odplatu znížiť; prihladne pritom najmä na odplatu poskytované bankami pri spotrebných úveroch. Ak súd rozhodne o znížení odplaty za poskytnuté peňažné prostriedky a spotrebiteľ splnil svoj záväzok vo väčšom rozsahu, ako bol podľa rozhodnutia súdu povinný, dodávateľ je povinný bez zbytočného odkladu vrátiť spotrebiteľovi plnenie, ktoré presahuje výšku poskytnutých peňažných prostriedkov a primeranej odplaty.) alebo do 31.5.2010 (Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, 1a) nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy.). Navyše žalobca sa opiera o úrokovú sadzbu stanovenú pre banky, ktorá je, samozrejme, nižšia. Správne by mal prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú spoločne pre banky a ďalej nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj ona. Navyše prevýšenie takejto odplaty je možné a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. K uvedenému je potrebné poukázať na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami. Podľa Vrchného súdu v Prahe je u nebankových subjektov potrebné postupovať inak. V týchto prípadoch sú kedykoľvek poskytované pôžičky alebo úvery osobám, ktoré by pôžičku či úver od banky nedostali pre isté riziko spojené s osobou dlžníka. Je nutné vziať do úvahy, že v prípade týchto peňažných prostriedkov je požadované v porovnaní s bankami menšie zabezpečenie a požiadavky klientov sú vybavované omnoho pružnejšie, ako tomu býva u konzervatívnejších bánk, čo je ale vzhľadom na ich zameranie pochopiteľné. Preto je logické, že s ohľadom na výrazne vyššie podnikateľské riziko sú úroky požadované týmito nebankovými veriteľmi tiež vyššie ako obvyklé bankové úroky. Pre zistenie obvyklého úroku pre tento typ pôžičky je nutné zistiť, aká výška úrokov bola požadovaná obdobnými podnikateľskými subjektmi v prípade zmlúv o krátkodobej pôžičke a úvere v určitom období (Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe, sp. zn. 12 Cmo 95/2005 publikované v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 67-68; pričom treba zdôrazniť, že ide o najuznávanejší komentár v ČR, ktorého autormi sú sudcovia NS ČR). Ani s týmto názorom sa súd nevysporiadal. Žalobcom tvrdenu neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo samotného Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa čl. 9 ods.10 novelizovaného zák. o spotrebiteľských úveroch sa totiž „veriteľovi zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok; to neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo o osobitnú službu, ktorá nieje podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa.“ Zákonodarca explicitne vymenúva poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, z čoho výkladom a contrario vyplýva, že takýto poplatok je v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch prípustný. Je teda zrejme, že slovenské právo a slovenský zákonodarca poplatok za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Už len z toho dôvodu je rozhodnutie nepoužiteľné. Naproti tomu si žalovaná dovolila poukázať na aplikovateľné rozhodnutie Spolkového súdneho dvora ako inštančne najvyššie postaveného súdu v sústave všeobecných súdov NSR (ktorý je inštančne nadriadeným súdom aj pre Vrchný krajský súd v Karlsruhe), ktoré je aktuálnejšie, ako žalobcom uvádzané rozhodnutie. V predmetnom rozhodnutí Spolkový súdny dvor (Bundesgerichtshof) výslovne judikoval, že poplatok za uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení je prípustný. Navyše, v súvislosti s prípustnosťou poplatku za náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy poukazuje na novelu zák. o spotrebiteľských úveroch č. 132/2013 Z.z. účinný od 10.6.2013. Zotráva na svojich tvrdeniach, že žalobcom tvrdenu neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo samotného Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa článku 9 ods.10 novelizovaného Zákona o spotrebiteľských úveroch a opakovane citovala z neho. Rázne odmieta, že zmluvná podmienka, uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, t.j. „administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je neprijateľná zmluvná podmienka. Ďalej citovala z čl. 4 ods.2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Z uvedených ustanovení vyplýva, že podstatou spotrebiteľského práva nie je a nemôže byť regulácia cien. Ceny sú predmetom voľného pôsobenia ponuky a dopytu. Spotrebiteľovi nie je a ani nemôže byť odňatá možnosť slobodnej voľby, či určité služby za určitú cenu prijme, alebo službu nevyužije. Žalovaný v tejto

súvislosti odkazuje na stanovisko generálnej advokátky Veriaci Trstenjak v konaní pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-484/08, ktorá sa podrobne zaoberá podstatou výnimky uvedenej v článku 4 ods.2 Smernice a citovala z neho a uviedla, že závery generálnej advokátky Trstenjak týkajúce sa výkladu článku 4 ods. 2 Smernice, pritom tiež vyplývajú zo základných cieľov EÚ stanovených v článku 3 odsek 3 Zmluvy o Európskej únii, podľa ktorého Európska únia sa usiluje o trvalo udržateľný rozvoj Európy založený okrem iného na sociálnom trhovom hospodárstve s vysokou konkurencieschopnosťou. Pri dojednaní Protokolu (č. 27) o vnútornom trhu a hospodárskej súťaži, pripojenému k Zmluve o fungovaní Európskej únie, vzali Vysoké zmluvné strany tiež do úvahy, že podľa článku 3 Zmluvy o Európskej únii vnútorný trh zahŕňa systém zabezpečujúci, že hospodárska súťaž nebude narušená. Z uvedených ustanovení európskeho primárneho práva tak celkom jednoznačne vyplýva, že efektívny trh založený na voľnej súťaži cien a súťaži služieb, rovnako ako trhové hospodárstvo založené na autonómii vôle zmluvných strán, patrí medzi základné princípy európskeho práva. Aj z tohto dôvodu potom nemožno pripustiť, aby rozširujúca aplikácia práva na ochranu spotrebiteľa vylúčila princíp autonómie vôle pri dojednaní základných prvkov zmluvného vzťahu, akými sú predmet plnenia a jeho cena. Vyššie citované znenie smernice bolo do nášho právneho poriadku implementované prostredníctvom § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka. Z citovaného textu Občianskeho zákonníka vyplýva, že vyššie uvedená argumentácia vychádzajúca zo znenia smernice, je v celom rozsahu aplikovateľná aj na právny poriadok Slovenskej republiky. Predmetom prieskumu nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny. Ak by takýto prieskum bol prípustný, dochádzalo by k neprimeraným a extrémnym zásahom do trhu a v konečnom dôsledku k regulácii cien všetkých tovarov a služieb. Taká regulácia cien by bolo v priamom rozpore s čl. 55 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého hospodárstvo Slovenskej republiky je postavené na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky. Žalobcom navrhovaná aplikácia ustanovení o ochrane spotrebiteľa by nad prípustnú mieru zasiahla do základných hybných síl nášho a európskeho hospodárstva. Z uvedeného vyplýva, že zmluvné dojednanie, ktoré podliehalo prieskumu v tomto konaní, je celkom jednoznačne cenovým dojednaním a vzhľadom na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj článku 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS je vylúčené, aby súd preskúmaval primeranosť tohto dojednania. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa § 391 ods.1 CSP v platnom znení rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 41 C/519/2015 zo 6.6.2017, zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktoré jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

4.K odvolaniu žalovanej sa vyjadřila žalobkyňa písomne podaním, v ktorom zaujala nasledujúce stanovisko: K neprimeranosti výšku úroku - Pokiaľ ide o celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom č. XXXXXXXXXX vo výške 346 eur z týchto suma 81,27 eur mala predstavovať 23,22 % ročný úrok z úveru poskytnutého vo výške 350 eur a zvyšok v čiastke 264,73 eur zahŕňal ničím nešpecifikované náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Takáto špecifikácia nákladov je neurčitá a teda neumožňujúca podrobiť uvedené dojednanie zmluvnej kontrole z hľadiska prijateľnosti dohodnutej zmluvnej podmienky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je uvedená ročná úroková sadzba 23,22%, administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívnou s tým spojenou vo výške 264,73 €, RPMN: 98,86% a priemerná RPMN: 45,02%. €. Celkové náklady spojené s poskytnutým úverom sú vo výške 346,00 €. Celková čiastka, ktorú mala žalobkyňa žalovanému uhradiť predstavovala sumu 696,00 €. Základnou podmienkou platnosti právneho úkonu vyžadovanou § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka je jeho určitosť. Nedostatok určitosti spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Okrem toho zmluva o úvere a všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú listiny formulárové, používané žalovaným pri uzatváraní úverových zmlúv s množstvom ďalších spotrebiteľov. Na predtlačných tlačivách sa menia len údaje o spotrebiteľoch a výške poskytnutého úveru. Za takejto situácie výška nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy mala byť v zásade rovnaká a nie meniť a v závislosti od výšky poskytnutého úveru. Ak žalovaná výšku týchto nákladov odvádza od výšky úveru, je zrejme, že týmto dojednaním len sledovala ďalšie navýšenie odplaty za poskytnutie úveru s cieľom vyhnúť sa kontrole jej primeranosti, čo rozhodne nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Aplikáciu § 3 Občianskeho zákonníka v otázke výšky odplaty nevylučuje ani § 53 ods.6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Uvedené ustanovenie ale nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské

úvery v obdobných prípadoch sa zahrňovali i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernické úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primeranú odplatu riadiac sa zásadou dobrých mravov upravenou v § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka. Pri dojednaní odplaty koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeranú odplatu bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácií pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí, bez ohľadu na to, v akej situácií sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nieje možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o odplate často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácií poskytoval veriteľovi neprimeranú až úžernickú odplatu. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška odplaty, ktorá podstatne presahuje odplatu v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k odplatám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu, sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie odplaty, rozhodne nie odplaty neprimerané. II. Administratívny poplatok - Zmluva o úvere obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to administratívny poplatok. Dala súdu do pozornosti Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 27.1.2016, č.k.: 9Co/379/2015-80, ktorým bol potvrdený Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k.: 9C/37/2015-44 v obdobnej veci ako aj Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k.: 5Co/479/2015-69, ktorým bol potvrdený Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves z 29.4.2015, č.k.: 11 C/37/2015-38 v obdobnej veci ako aj Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 3.5.2016, č.k.: 5Co/556/2015-74, ktorým bol potvrdený Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 4.6.2015, č.k.: 4C/158/2015-37, v ktorých bol administratívny poplatok žalovaného vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda za neplatný. Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú upravené v § 9 ods. 2 citovaného zákona a ďalej citovala znenie §11 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a uviedla, že podľa výpočtu, by pri údajoch uvedených v predmetnej zmluve - výška poskytnutého úveru vyplatená žalobkyni v sume 350,00 € a 12 dohodnutých splátkach vo výške 58,00 € predstavovala 314,02 % a nie v zmluve uvedených 98,86 %. Žalovanej tak zo zmluvy vznikol nárok len na úhradu istiny vo výške 350,00 €. Dôkaz: Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX z 21.7.2014, Splátkový kalendár Predmetný úver je úžerný, preto odporuje dobrým mravom a je neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaná vo svojom podaní poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15, predmetom ktorého bolo prejudiciálne konanie podľa článku 267 ZFEÚ iniciované Okresným súdom Dunajská Streda v súvislosti s vnútroštátnym konaním vedeným týmto súdom vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len "Rozsudok"). Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. V súlade s vyššie uvedeným Súdny dvor EU aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zák. č. 129/2010 Z. z. ("ďalej len "Zákon"). Výklad vnútroštátneho práva poskytujú vnútroštátne súdy. Súdny dvor EÚ potvrdil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. No v tomto konkrétnom prípade išlo vnútroštátne právo (Zákon) nad rámec Smernice tak, ako je uvedené nižšie, a teda vnútroštátne právo (Zákon) je v konflikte s právom EÚ (Smernica): V zmysle Smernice: Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: - výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia dĺžku trvania zmluvy o úvere. V Zákone:

Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Rovnako tiež Súdny dvor EÚ vyložil Smernicu tak, že článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods.2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Avšak Zákon je opäť v priamom rozpore s výkladom Smernice, pretože Zákon *expressis verbis* hovorí, kedy je zmluva o spotrebiteľskom úvere bezúročná a bez poplatkov. Výklad Smernice Súdny dvorom EÚ: Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu,

aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods.2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Požiadavka Zákona: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak nastane jedna z okolností taxatívne vymenovaných v § 11 ods.1 Zákona, napríklad ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a) až 1), s), z) a aa) Zákona. Požiadavka Smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že Okresný súd Dunajská Streda sa nemal v zmysle doktríny *acte claire* pýtať Súdneho dvora EÚ, ako sa má toto ustanovenie vykladať, pretože zo slovného spojenia Smernice "výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa" absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor EU v Rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že Smernica takéto členenie nepožaduje. Požiadavka Zákona je však od požiadavky Smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať "výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov". Niet absolútne žiadnych pochybností, že slovenský Zákon ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje Smernica, (ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, teda zákaz odchýlenia od ustanovení Smernice vo vnútroštátnom práve), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa Smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu "splátky" pridal slová "istiny, úrokov a iných poplatkov". K výkladu tohto ustanovenia Zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov (potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR), v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje v zmysle § 11 ods.1 písm. b) Zákona za bezúročnú a bez poplatkov. Je tu zrejмый konflikt medzi Smernicou a Zákomom. To však neznamená, že sa automaticky uplatní Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, a ak jej priamy účinok poskytnúť nemôže, tak či jej môže priznať nepriamy účinok (teda vykladať Zákon eurokonformne), alebo či jej takýto nepriamy účinok priznať nemôže. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EU na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Prípacom, ktorý otázku horizontálneho priameho účinku otvoril, bola vec Marshall, C-1 52/84, rozsudok zo dňa 26.2.1986, v zmysle ktorého "smernica nemôže sama o sebe zakladať jednotlivcovi povinnosť a ustanovení smernice nie je možné sa voči takejto osobe dovolávať". V prípadoch, kedy vnútroštátne súdy budú rozhodovať o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa bude jednať o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nieje možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Nakoľko priamy účinok Smernice do úvahy neprichádza, vnútroštátne súdy musia skúmať, či Smernici môžu priznať nepriamy účinok, a teda či môžu vykladať Zákon eurokonformne. Nejedná sa teda o automatické nastúpenie nepriameho účinku Smernice, ale súdy musia tento nepriamy účinok Smernice podrobiť testu, aby vedeli, či ho vzhľadom na právnu povahu Smernice môžu aplikovať pri výklade vnútroštátneho Zákona. V prípade nepriameho účinku smerníc ako takých má nepriamy účinok vždy svoj rozsah a svoje medze. Nejedná sa o priamy účinok, kedy je vnútroštátne právo vypustené a doslova nahradené smernicou. V prípade nepriameho účinku vnútroštátne právo ostáva naďalej v platnosti, nemôže byť vypustené na úkor smernice, vnútroštátny súd ho berie v plnom rozsahu v úvahu a vykladá ho, len súd musí skúmať, či ho môže vykladať eurokonformne. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súdy, ak by po Rozsudku C42-15 vyložili toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova "zlomili" vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradili Smernicou (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok je vylúčený a teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom, takýto postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva *contra legem*. Zároveň, výklad Zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu

právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods.2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Z vyššie uvedeného rozsahu a medzi eurokonformného výkladu vyplýva, že predmetným ustanoveniam Zákona, napriek Rozsudku C-42/15, nieje možné priznať nepriamy účinok. Na to, aby bolo možné vykladať Zákon v súlade so Smernicou, by bolo potrebné Zákon novelizovať a zosúladiť s textom Smernice, inak by sa jednalo o výklad Zákona contra legem a bola by porušená zásada právnej istoty. V zmysle zmlúv, ktoré nečlenia splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, má spotrebiteľ plniť úver v jednotlivých splátkach, ale od samotného počiatku nevie, koľko má hradiť na istinu úveru a koľko má hradiť na odplatu veriteľa - úroky úveru a poplatky úveru. Veriteľ to od samého začiatku veľmi dobre vie a má o tom vedomosť, ale takúto informáciu spotrebiteľovi neposkytuje. Veriteľ musí mať vedomosť o tom, ako chce priradovať jednotlivé splátky k úrokom a ako k istine od počiatku, vo svojich zmluvách musí túto skutočnosť spotrebiteľom oznámiť, inak sa bude jednať o nekalú obchodnú praktiku v zmysle už § 7 ods.2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "Zákon o ochrane spotrebiteľa"), v zmysle ktorého "obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná", v spojení s § 7 ods.4 Zákona o ochrane spotrebiteľa a § 8 ods.3,4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorých za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé opomenutie konania, za ktoré sa tiež považuje, "ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal". Takáto nekalá obchodná praktika veriteľov a neprijateľná obchodná podmienka spočíva v tom, že spotrebiteľovi sú predložené na podpis zmluvy, v ktorých absolútne nie je uvedené, v akej výške bude mesačne spotrebiteľ hradiť úroky úverov ako odmenu veriteľa a v akom pomere bude splácať istinu úveru, pričom informácia o splácaní odmeny je jedna z najpodstatnejších informácií v zmluve vôbec. Veriteľom nerobí problém túto informáciu do zmlúv včleniť, avšak veritelia túto informáciu do zmlúv zámerné nevkladajú a skrývajú ju. Keďže toto rozdelenie neurčuje spotrebiteľ a ani nie je o spôsobe tohto pomeru informovaný pred uzavretím zmluvy a ani v zmluve samotnej, takouto obchodnou praktikou veriteľov je spôsobovaná značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Citovala znenie § 53 ods.4 písm. a) Občianskeho zákonníka, pričom hypotéza tejto normy je naplnená tým, že spotrebiteľ má splácať istinu úveru a zároveň platiť odmenu veriteľovi vo forme úrokov, avšak pred uzavretím zmluvy (a ani v zmluve samotnej) nemá spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa, v akej výške bude mesačne splácať svoj dlh a v akej výške bude platiť odmenu veriteľa. Rovnako citovala znenie § 53 ods.4 písm. o) Občianskeho zákonníka, pričom v konkrétnom správaní veriteľov sa to prejavuje v tom, že nielen do momentu vyžiadania si amortizačnej tabuľky, dokonca aj vypracovaním samotnej amortizačnej tabuľky - je to veriteľ, kto po podpise zmluvy jednostranne určuje, aká časť bude použitá na splátku istiny a aká časť bude použitá na splátku odmeny veriteľa bez toho, aby do toho mohol spotrebiteľ akokoľvek zasiahnuť. V zmysle vyššie uvedeného, okrem skutočnosti, že Smernici nie je možné ani po Rozsudku C 42-15 priznať ani priamy ani nepriamy účinok, je potrebné vyhodnotiť nečlenenie splátok na istinu úroky a poplatky ako neprijateľnú spotrebiteľskú podmienku. V. Vzhľadom „k tomu“, že súd vo veci úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, navrhla, aby odvolací súd Rozsudok Okresného súdu Košice I., č. k. 41C/519/2015 zo 6.6.2017 ako vecne správny potvrdil podľa § 387 CSP a uplatnila si nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 103,40 € bez DPH (ktoré špecifikovala) na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Monike Marjanovič, K.: L. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

6.K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná (č. I. 90), ktorá si dovoľila uviesť, že predmetná zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti v zmysle platných právnych predpisov, účinných v čase jej uzatvorenia. Z toho dôvodu s tvrdeniami žalobkyne ohľadne absencie predpísaných náležitostí zmluvy o úvere nesúhlasí a v tejto otázke ako aj ostatnom v celom rozsahu poukazuje na svoje odvolanie. Žalobkyňa sa prostredníctvom svojho vyjadrenia opätovne vyjadruje k výške odplaty za poskytnutý úver. K vyjadreniu žalobkyne si dovoľuje uviesť, že úver, ktorý je poskytovaný bankou, je na rozdiel od úveru od nebankového subjektu získateľný ťažšie z dôvodu prísnejších podmienok pre žiadateľa o úver a z uvedeného dôvodu je i nebanková pôžička dostupnejšia pre klientov s nižšou bonitou. Pokiaľ sa žalobkyňa rozhodla ju vyhľadať a osloviť o poskytnutie úveru a následne iniciovať uzatvorenie zmluvy

o úvere, má za to, že musela mať vedomosť ohľadne vyššieho finančného zabezpečenia poskytnutého úveru, ktorý je poskytovaný zo strany nebankovej spoločnosti. Táto skutočnosť je navyše medializovaná a to po obdobie niekoľkých rokov a z toho dôvodu žalobkyňa mala možnosť tieto poznatky nadobudnúť už v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Žalobkyni zároveň nič nebránilo v tom, aby so žiadosťou o poskytnutie úveru oslovila práve bankový subjekt, pokiaľ nesúhlasila s odplatou, ktorú za poskytnutie úveru požaduje žalovaná. Zároveň si dovoľila poukázať na tú skutočnosť, že pokiaľ by žalobkyňa nesúhlasila s výškou odplaty za poskytnutý úver, neobrátila by sa na ňu so žiadosťou o poskytnutie úveru viacnásobne - celkovo deväťkrát v období od roku 2012 do roku 2016. Zároveň si dovoľila podotknúť, že vzniknuté záväzky zo všetkých zmlúv o úvere riadne splnila. Je i naďalej názoru, že dohodnutá výška nie je neprímeraná a nie je ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, resp. dobrými mravmi, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že ona poskytuje úvery z vlastných zdrojov, nevyžaduje zabezpečenie pri poskytnutí úveru, vzhľadom na podmienky, za ktorých poskytla žalobkyni úver (poskytovanie úveru na adrese trvalého alebo prechodného bydliska žalobkyne) a s ohľadom na ďalšie obchodné riziko. Z uvedeného dôvodu ako aj vzhľadom na skutočnosť, že nežiadala od žalobkyne zabezpečenie úveru, účastníci dohodli tieto úroky z omeškania a takto prejavenu vôľu účastníkov by mal aj súd rešpektovať. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby súd druhej inštancie v zmysle § 391 ods.1 CSP Rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 41 C/519/2015 zo 6.6.2017, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadala úhradu trov konania, ktoré jej vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

8. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

9. Žalovaná neuvádza žiadnu vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný. V prípade, že žalovaná za inú vadu považuje, že rozsudok nie je náležité, dostatočne a presvedčivo odôvodnený, ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP, avšak ani tento nie je daný, lebo rozsudok spĺňa požiadavky stanovené v § 220 ods.2 CSP, súd sa náležite vysporiadal so všetkými skutočnosťami a ak žalovaná tvrdí niečo iné, ide len o jej subjektívny, ničím nepoložený pocit.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom

prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

11.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP, teda odvolací dôvod nie je daný.

12.Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

13.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

14.Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:

15.K námietke žalovanej týkajúcej sa nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určovacej žalobe, odvolací súd poukazuje na to, že nová procesná právna úprava zakotvuje v § 137 CSP pozitívnoprávne členenie súkromnoprávnych žalôb, pričom kritériom členenia je v zásade žalobný návrh (petit), avšak u druhov žalôb uvedených pod písmenom b/ a d/ sú tieto identifikované nielen podľa petitu, ale aj podľa právneho dôvodu tvrdeného práva. Úplne nová koncepcia je zakotvená v písmenách c) a d) tohto ustanovenia, kde sa rozlišuje podľa písm. c) klasická určovacia žaloba (žaloba na určenie či tu právo je alebo nie je) a podľa písm. d) žaloba o určenie inej právnej skutočnosti. Zákonodarca uviedol, že jeho záujmom bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti, resp. platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej. Význam tohto ustanovenia spočíva v tom, že novo vymedzuje podmienky prípustnosti pre tieto druhy žalôb, pričom podmienkou prípustnosti žaloby na určenie či tu právo je alebo nie je naliehavý právny záujem žalobcu (s výnimkou, ak tento vyplýva z osobitného predpisu) a prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu (t.j. nová právna úprava pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že vyplýva z právneho predpisu - najmä hmotného práva). Zmluvy a iné právne úkony, ich platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami a preto sa na

žalobný návrh, ktorým má byť určená neplatnosť zmluvy (v tomto prípade úverovej zmluvy) vzťahujú vyššie uvedené požiadavky.

16.Odvolací súd dospel k záveru, že súd správne určil, že na požadovanom určení existuje u žalobkyne naliehavý právny záujem a to s poukazom na znenie § 11 ods.4 zák. č. 129/2010 Z.z. (platný v čase rozhodovania súdu), podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

17.Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

18.Naliehavý právny záujem žalobkyne na určovacej žalobe vyplýva z osobitného predpisu.

19.K posúdeniu absencii údajov o RPMN je potrebné uviesť, že tento údaj vyjadruje cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj ďalšie poplatky súvisiace s úverom ako napr. poplatok za vybavenie účtu, poistenie úveru ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku a iné, všetko prepočítané na kalendárny rok. Pre potencionálneho spotrebiteľa platí pravidlo, čím nižšie RPMN, tým je úver lacnejší a pre spotrebiteľa výhodnejší. Neuvedenie tohto údaje alebo uvedenie nesprávneho údaje v neprospech spotrebiteľa má za následok zmätenie spotrebiteľa v podmienkach takýchto nedokonalých zmluvách o úveroch, a tiež odňatie spotrebiteľovi možnosť porovnávať spotrebiteľské úvery za účelom získania toho najvýhodnejšieho. Veriteľ (dodávateľ), takýmto nedobromyseľným konaním znevýhodňuje postavenie spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľských vzťahoch. Žalovaná sa v zmluvách účelovo snažila o rozdelenie celkových nákladov spotrebiteľa za poskytnuté úvery na časť úrokov a na administratívny poplatok vo zvyšnej časti odplaty. Žalovaná tým sledovala snahu o zdanlivé zníženie výšky úroku požadovaného za poskytnuté úvery. Z objektívneho posúdenia zmluvy, ale aj poznajúc prax žalovanej v obdobných prípadoch úverových zmlúv, je preukázateľné, že v prípade administratívneho poplatku ide o umelo vykonštruovanú položku, ktorá má za cieľ v sebe zahrnúť aj časť úrokov. Administratívny poplatok žalovaná za poskytnutie úveru neurčuje jednotne pre každý spotrebiteľský úver, naopak jeho výšku priamo úmerne zvyšuje s výškou poskytnutého úveru. Táto skutočnosť svedčí o tom, že nejde o akýsi „manipulačný poplatok“ za administratívu spojenú s vypracovaním zmluvy a jej zaevidovaním, ale o poplatok, ktorý v konečnom dôsledku v sebe inkorporuje časť úroku za poskytnutý úver ale v dohode o plnení v splátkach uzatvorenej v ten istý deň zmluva o spotrebiteľskom úvere je RPMN 314,02%. Tento je neprimerane vysoký, keďže odplata za spotrebiteľské úvery bankami predstavovala bola v roku 2014 vo výške 7,6 %. Aj pri zohľadnení miery rizika a toho, že žalovaná je nebankovým subjektom, je ním požadovaná odplata neprimerane vysoká. Konanie žalovanej je v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, ktoré je v zmysle §39 O. z. nutné hodnotiť ako neplatný právny úkon.

20.Odvolací súd považuje za potrebné opakovane (tak ako to vykonal súd prvej inštancie) poukázať na § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: písm. j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, 21.Podľa § 11 ods.1 písm.b) poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a) až l), s), z) a aa).

22.Podľa zmluvy o úvere z 21.7.2014 je zrejmé, že príslušný poplatok je tvorený súčtom úroku vo výške 23,22 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje 81,27 eur a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 264,73 eur, spolu uhradená suma je 696 € potom RPMN je 314,02%.

23.Podľa § 53 ods.6 O. z. ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

24.Podľa § 37 ods.1 O. z. právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

25.Podľa § 39 O. z. neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

26.Podľa § 41 O. z. ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

27.V zmluve uvedený údaj o RPMN je neplatný z dôvodu, že je neurčitý a nezrozumiteľný, keď v zmluve je uvedený vo výške 98,86% a v dohode o splátkach 314,02%, ale aj podľa § 39 lebo sa prieči dobrým mravom, z dôvodu, že podstatne prevyšuje RPMN a odplatu poskytovanú bankami. Na základe uvedených dôvodov je táto časť zmluvy (§ 41) neplatná lebo odporuje dobrým mravom.

28.V prípade neplatnosti zmluvy v časti týkajúcej sa RPMN, chýba podstatná náležitosť zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. j) zák. č.129/2010 Z.z. a keďže ide o absolútnu neplatnosť, tak súd nemôže chýbajúcu časť zmluvy nahradiť. Preto možno uzavrieť, že úverová zmluva neobsahovala zákonom stanovené náležitosti, podľa § 9 ods.2 písm. j/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods.1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

29.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

30.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

32.Žalovaná nemala v odvolacom konaní úspech a žalobkyňa bola aj v odvolacom konaní plne úspešná, preto jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške účelne vynaložených trov v súvislosti s odvolacím konaním rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods.2 CSP).

33.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.